

УДК 347.4

DOI: 10.33663/1563-3349-2021-90-65

Т. Г. Д'ЯЧЕНКО

ВІДСТУПЛЕННЯ ПРАВА ВИМОГИ ЗА ДОГОВОРОМ БАНКІВСЬКОГО ВКЛАДУ ЗА ЦИВІЛЬНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Досліджується правове регулювання відступлення права вимоги за договором банківського вкладу за цивільним законодавством України. Автором зроблено висновок, що в цивільному законодавстві України право кредитора на відступлення вимоги до боржника іншій особі встановлено як загальний дозвіл. Стосовно відступлення права вимоги у грошових зобов'язаннях вказане зумовлено тим, що за загальним правилом право вимоги на отримання грошей не може розглядатись в якості зобов'язання, яке нерозривно пов'язане з особою кредитора. Водночас в Україні існують окремі обмеження для відступлення прав вимоги за договорами банківського вкладу, які встановлені нормами законодавства.

Ключові слова: банківський вклад, договір банківського вкладу, банк, вкладник, проценти, гроші, грошове зобов'язання, проценти, цінні папери.

D'yachenko Tetyana. Assignment of the right of the vimoga to the bank deposit agreement to the civil legislation of Ukraine

The article examines the legal regulation of the assignment of the right of claim under a bank deposit agreement under the civil legislation of Ukraine. The author concludes that in the civil legislation of Ukraine the right of the creditor to assign the claim to the debtor to another person is established by the legislator as a general permit. With regard to the assignment of the right of claim in monetary obligations, indicated by the fact that, as a general rule, the right of claim to receive money from cannot be considered as an obligation that is inextricably linked to the creditor. At the same time, in Ukraine there are some restrictions on the assignment of claims under bank deposit agreements, which are established by public law.

Key words: bank deposit, bank deposit agreement, bank, depositor, interest, money, monetary obligation, interest, securities.

ЦК України визначає передання кредитором своїх прав іншій особі за правочином (відступлення права вимоги) як одну з основних підстав заміни кредитора у зобов'язанні (п. 1 ч. 1 ст. 512

ЦК України). Відсутність у параграфі 3 главі 71 ЦК України положень, які б регулювали відступлення прав вимоги за договором банківського вкладу, зумовлює потребу в дослідженні вказаної правової проблематики. Адже від цього значною мірою залежить ефективність правового регулювання зазначених цивільних правовідносин.

Проблемам правового регулювання підстав заміни кредитора у зобов'язанні, у тому числі передання кредитором своїх прав іншій особі за правочином (відступлення права вимоги) в Україні присвячені дослідження багатьох українських науковців (О.О. Кот, Н.С. Кузнєцова, І.В. Спасибо-Фатєєва, В.І. Пушай та ін.) та зарубіжних учених (В.А. Белов, Л.О. Новосьолова, В.В. Почуйкіні та ін.). Методологічну основу дослідження становить система методів наукового пізнання, у тому числі діалектичний, історичний, порівняльно-правовий методи, метод тлумачення правових норм, метод системного аналізу, формально-логічний метод тощо.

За цивільним законодавством України відступлення права вимоги являє собою окремий випадок заміни кредитора в зобов'язанні, а сама така заміна кредитора у зобов'язанні є класичним прикладом сингулярного правонаступництва [1, с. 19]. Оскільки про відступлення права вимоги можна говорити лише тільки тоді, коли підставою переходу прав кредитора до боржника до нового кредитора є правочин, то вказане поняття є вужчим, ніж поняття заміни кредитора у зобов'язанні, яке може відбуватись з інших підстав (закон, рішення суду). Як вказує В.І. Пушай, відступлення права вимоги характеризується добровільним характером поведінки кредитора, який висловлює намір передати своє право іншій особі. Правочин, у якому виражається відступлення зобов'язального права вимоги, має відповідати всім ознакам правочину [2, с. 505]. Відповідно правовідносини з відступлення кредитором права вимоги іншій особі регулюються статтями 512-519 ЦК України, а саме відступлення може відбуватися на підставі різноманітних цивільних договорів, наприклад договору купівлі-продажу права вимоги (ч. 3 ст. 656 ЦК України), договору дарування (ч. 2 ст. 718 ЦК України) тощо.

На думку науковців, наслідком відступлення кредитором права вимоги до боржника є не заміна сторони у договорі, а є заміна сторони у зобов'язальному правовідношенні, що не впливає на зміст

обов'язків боржника [3, с.45]. Зазначене відступлення права вимоги не потребує згоди боржника, якщо інше не встановлено договором або законом (ч. 1 ст. 516 ЦК України). Із назви статті 512 ЦК України вбачається, що у ній йдеться суто про перехід права (вимоги), яке виникло із зобов'язання, тобто перехід прав, що виникли з інших підстав, норми статті 512 ЦК України не регулюють. Загалом, аналізуючи норми вказаної статті, можна дійти висновку, що право кредитора на відступлення вимоги до боржника іншій особі встановлено законодавцем як загальний дозвіл. Такий підхід у цивільному праві пояснюється науковцями тим, що на відміну від римського приватного права, за яким договірне зобов'язання мало суворо особистий характер [4.с.142-143], в сучасному цивільному обороті зобов'язання багато у чому втратило особистий характер, наявне у кредитора право вимоги стало розглядатись як самостійна майнова цінність [5, с.7], а право вимоги у наші дні подібно до рухомого та нерухомого майна розглядається як функціональний майновий об'єкт [6, с.160].

Отже, національний законодавець виходить із принципової позиції про можливість відступлення права у зобов'язальних правовідносинах від однієї сторони такого зобов'язання (кредитор) іншій особі (новий кредитор). Як вказує О.С. Йоффе, це зумовлено тим, що боржнику байдуже, кому здійснювати виконання – старому або новому кредитору [7, с. 79].

При цьому під вказаною вимогою слід розуміти як борги, за якими вже повинен відбутися платіж, платіж, який має відбутись у майбутньому, так і права вимоги негрошового характеру. Як виняток із цього, кредитор у зобов'язанні не може бути замінений, якщо це встановлено договором або законом (ч. 3 ст. 512 ЦК України). Прикладом такої заборони є заборона відступлення права вимоги у зобов'язаннях, нерозривно пов'язаних з особою кредитора, зокрема у зобов'язаннях про відшкодування шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю (ч. 1 ст. 515 ЦК України).

За загальним правилом до нового кредитора переходять усі права, які мав первісний кредитор зобов'язання (ч. 1 ст. 514 ЦК України). Але вказані норми закону є диспозитивними, і тому інше може бути встановлено договором або законом. Відповідно сторони договору, на підставі якого відбувається відступлення права

вимоги, можуть домовитися про конкретний обсяг прав, який відступається новому кредитору. Як наслідок, сторони можуть здійснити часткову заміну кредитора у зобов'язанні, за умов подільності зобов'язання [8, с.15]. Можливість відступлення подільних вимог характерна не тільки для цивільного законодавства України, а й більшості європейських країн, а у тих державах, де воно прямо не передбачено, в силу диспозитивності його норм воно допускається доктриною цивільного права та судовою практикою (наприклад, Нідерланди, Греція) [9, с. 137]. Аналогічний підхід у цьому питанні демонструють і модельні закони, що розроблялись останнім часом для цілей уніфікації норм цивільного законодавства (наприклад, ст. 11:103 Європейських принципів договірної права, 2004) [10]. Окремо зазначимо, що в Україні найбільш поширеною практикою цивільного обороту є часткове відступлення кредитором права вимоги сплати грошей (грошових коштів), які традиційно розглядаються в науці цивільного права в якості подільних об'єктів цивільних прав [11].

Щодо можливості відступлення кредитором (вкладник) права вимоги за договором банківського вкладу слід зазначити таке. Договір банківського вкладу (ст. 1058 ЦК України) розглядається науковцями традиційно як реальний договір та одностороннє зобов'язання [12, с.250]. З урахуванням вказаного, отримавши вклад, банк (боржник) зобов'язаний повернути вкладнику (кредитору) суму вкладу та сплатити проценти за ним, а вказаному обов'язку банку кореспондує право вкладника вимагати від банку повернення суми вкладу та сплати процентів за ним. Оскільки право вимоги вкладника до банку за договором банківського вкладу є оборотоздатним об'єктом цивільних прав, то воно може бути матеріальним об'єктом зобов'язань, які можуть виникати на підставі різноманітних правочинів. Як вбачається з аналізу норм параграфу 3 глави 71 ЦК України, вказані норми не встановлюють заборони на відступлення прав вимоги вкладника за договором банківського вкладу. Такої заборони не містять і норми глави 47 ЦК України, оскільки вказані права вимоги на отримання від банку грошей не можуть розглядатись в якості зобов'язання, що нерозривно пов'язане з особою кредитора (вкладник) (ч. 1 ст. 515 ЦК України). Аналогічної правової позиції у цьому питанні дотримується судова практика [13] та більшість науковців [14, с. 19; 15, с. 10].

Винятком із цього загального правила є відступлення права вимоги за «пенсійним депозитним вкладом», що розміщується на пенсійному «депозитному рахунку», який відкривається вкладнику банком відповідно до Закону України «Про недержавне пенсійне забезпечення» для накопичення заощаджень на виплату пенсії. Як вказують науковці, такого роду вклади пов'язані з особою вкладника (пенсіонер), якому банки встановлюють підвищені процентні ставки та інші привабливі умови договору, відповідно таке право не може перейти до інших осіб у порядку відступлення права вимоги [16, с. 218].

Неоднозначним є питання щодо можливості відступлення права вимоги за договором банківського вкладу з фізичною особою, укладення якого та внесення вкладу за яким підтверджено ощадною книжкою. За законом відомості про вклад, вказані в ощадній книжці, є підставою для розрахунків за вкладом між банком і вкладником. Видача банківського вкладу, виплата процентів за ним і виконання розпоряджень вкладника про перерахування грошових коштів з рахунку за вкладом іншим особам здійснюються банком у разі пред'явлення ощадної книжки. Закон передбачає видачу нової ощадної книжки, яку втрачено вкладником або приведено у непридатний для пред'явлення стан, за заявою вкладника (ст. 1064 ЦК України), але не передбачає можливості отримання нової ощадної книжки для нового кредитора у випадку відступлення вкладником права вимоги за договором банківського вкладу. Зазначимо, що раніше судова практика розглядала ощадну книжку як складову письмової форми договору банківського вкладу [17]. Водночас, як свідчить судова практика, таке відступлення прав вимоги можливе, з огляду на те, що укладення договору банківського вкладу та внесення суми банківського вкладу на рахунок у банку може підтверджуватися не тільки ощадною книжкою, а й іншими документами, передбаченими банківським законодавством та банківською практикою [18].

Свої особливості має і перехід прав за договором банківського вкладу, за яким внесення суми банківського вкладу підтверджено ощадним сертифікатом банків. Останній є борговим, неемісійним, ордерним цінним папером, що існує виключно у паперовій формі (ст. 1064 ЦК України, ст. 8, 26 Закону України «Про ринки капіталу та організовані товарні ринки»). Оскільки цінні папери є самостій-

ним оборотним об'єктом цивільних прав (ст. 177 ЦК України), то особа, зазначена в ощадному сертифікаті банків, може передати право власності на такий цінний папір іншій особі лише шляхом вчинення повного (іменного) індосаменту. Що ж до права вимоги вкладника (власника ощадного сертифіката банків) на одержання після спливу встановленого строку суми вкладу та процентів, встановлених таким сертифікатом, у банку, який його видав, то вони одночасно переходять до особи, яка набула право власності на такий цінний папір за індосаментом (ч. 2 ст. 194; ч. 5 ст. 197 ЦК України). Як наслідок – відступлення права вимоги за вказаним вкладом, яке не супроводжується переданням права власності на відповідні цінні папери, є неможливим.

Зазначимо також, що заміна кредитора у зобов'язанні, що виникає на підставі договору банківського вкладу, не може бути здійснена, якщо це встановлено таким договором (ч. 3 ст. 512 ЦК України). Як наслідок цього, на практиці значна частина договорів банківського вкладу містить положення про те, що перехід до іншої особи права вимоги вкладника на повернення вкладу або його частини, можливий лише за наявності письмової згоди на це банку [19].

Слід зазначити, що, незважаючи на встановлені законодавством обмеження щодо можливості здійснення розрахунків за вкладними (депозитними) рахунками вкладників, нормативно-правові акти Національного банку України передбачають можливість не тільки повного, а й часткового відступлення вкладником права вимоги за договором банківського вкладу (п.п. 3.2, 3.3, 3.7 Положення про порядок здійснення банками України вкладних (депозитних операцій), затвердженого постановою Правління Національного банку України від 29.12.2003 р. № 1256/8577 [20] (надалі – Положення про вкладні операції)). Такої ж позиції у питанні щодо можливості часткового відступлення права вимоги за договором банківського вкладу дотримується судова практика [21] та науковці [16, с. 218]. З приводу можливості часткового відступлення прав вимоги за договором банківського вкладу, укладення якого та внесення суми вкладу за яким, підтверджується ощадною книжкою, слід зазначити таке. Оскільки закон не передбачає можливості видачі за вкладним (депозитним) рахунком, який є іменним рахунком вкладника, кількох ощадних книжок на ім'я різних осіб, правомірність такого

правочину новому кредитору доведеться доводити в суді. В свою чергу, за договором банківського вкладу, внесення суми вкладу за яким посвідчено ощадним сертифікатом банків, часткове передання прав вимоги неможливе в силу того, що закон не передбачає можливості дрібнення ощадного сертифікату банків, який є борговим, неемісійним, паперовим ордерним цінним папером.

З огляду на вищевказане слід також визнати, що на можливість відступлення права вимоги за договором банківського вкладу можуть впливати не тільки норми цивільного законодавства, а й публічно-правові норми, зокрема нормативно-правові акти Національного банку України у сфері правового регулювання ведення рахунків, здійснення вкладних (депозитних) операцій та здійснення валютних операцій.

В Україні порядок відкриття банками вкладних (депозитних) рахунків та їх режим визначаються Національним банком України (п. 6.3 ст. 6, пп. 7.1.4 п. 7.1 ст. 7 Закону України «Про платіжні системи та переказ коштів в Україні»). Як бачається із норм Положення про вкладні операції, можливість повного або часткового відступлення права вимоги за договором банківського вкладу залежить від суб'єктного складу учасників правочину, на підставі якого відбувається відступлення права вимоги, та валюти вкладу, а саме.

Згідно з п.п. 3.2., 3.3, 3.7 гл. 3 Положення про вкладні операції можливість відступлення вкладником права вимоги закладами та процентами за вкладом обмежується таким чином: а) суб'єкти господарювання закладами у гривні можуть відступити право вимоги за вкладом та процентами лише на користь резидента (ів); б) юридична особа – нерезидент може відступити права вимоги за вкладом щодо виплати грошової суми (вкладу) у національній або іноземній валюті та процентів на неї лише на користь іншої(их) особи (осіб) – нерезидента(ів); в) фізична особа прав вимоги за договором банківського вкладу у національній валюті та процентів за таким вкладом може здійснюватися лише на користь іншої(их) особи (осіб) – резидента(ів). Отже, зазначені обмеження введені для розрахунків між резидентами/нерезидентами, легальне визначення яких наведено у ст. 1 Закону України «Про валюту і валютні операції», а вказані норми є складовою валютного законодавства, норми якого стосовно вкладних (депозитних) рахунків є спеціальними щодо норм цивільного законодавства.

В свою чергу, в силу публічно-правових норм з моменту запровадження у банку тимчасової адміністрації відступлення права вимоги за договором банківського вкладу здійснюватися не може (ч. 5 ст. 32 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб»).

За загальним правилом для нового кредитора зберігають силу способи забезпечення виконання зобов'язань права вимоги, за яким відступлено кредитором, якщо інше не встановлено договором або законом. Однак, говорячи про відступлення прав вимоги за договором банківського вкладу, не можна оминати питання щодо публічно-правових гарантій Фонду гарантування вкладів фізичних осіб (надалі – Фонд). На думку науковців, виплати Фонду на користь вкладників є виконанням публічного зобов'язання, яке виникло на підставі положень Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» [22, с.111]. Як свідчить судова практика, у разі відступлення фізичною особою – вкладником іншій особі, у т.ч. фізичній особі (ам) права вимоги за договором банківського вкладу, новий кредитор (ри) не може (уць) претендувати на отримання відшкодування коштів за вкладом за рахунок коштів Фонду. Така правова позиція обґрунтовується тим, що відступлення права вимоги не змінює договір банківського вкладу. Відтак новий кредитор не набуває статусу вкладника в розумінні Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» та пов'язаного з цим статусом права на отримання гарантованої суми відшкодування коштів за вкладом від Фонду. Отже, маючи документально підтверджені грошові вимоги до банку (боржника) щодо його грошових зобов'язань, набувач права вимоги стає кредитором банку (боржник). Водночас кредиторські вимоги нового кредитора, які ґрунтуються на договорі про відступлення права вимоги, не можуть бути задоволені за рахунок коштів Фонду, які мають інше призначення і спрямування (відшкодування вкладникам коштів за їхніми вкладами) [23].

На нашу думку, така позиція є дещо непослідовною з огляду на те, що Фонд визнає за спадкоємцями вкладників право на отримання відшкодування, яке здійснюється на основі, пропорційній успадкованим ними частинам вкладу (ів), в межах суми відшкодування, що належала цьому вкладнику (п. 8 роз.ІІІ Положення про порядок відшкодування Фондом гарантування вкладів фізич-

них осіб коштів за вкладками, затвердженого Рішення виконавчої дирекції Фонду гарантування вкладів фізичних осіб 09.08.2012 р. № 14 (у редакції рішення виконавчої дирекції Фонду гарантування вкладів фізичних осіб від 26.05.2016 р. № 823) [24]. Як вбачається з ч. 1 ст. 512 ЦК України, спадкоємство як приклад універсального правонаступництва і відступлення права вимоги як приклад сингулярного правонаступництва є підставами заміни кредитора у зобов'язанні. Відповідно не зрозуміло, чому в одному випадку заміна кредитора у зобов'язанні є можливою, а в іншому ні. На нашу думку, з метою вирішення вказаної проблеми можливе внесення змін до Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб», які б надали фізичній особі (ам) (новий кредитор (ри), яка (які) до моменту запровадження у банку тимчасової адміністрації набула право вимоги за договором банківського вкладу, укладеного банком з фізичною особою, право на отримання з боку Фонду відшкодування коштів вкладу, на основі пропорційній набутим правам вимоги, в межах суми відшкодування, що належала вкладнику. Як виключення із цього не підлягають відшкодуванню кошти за вкладками фізичних осіб, які були залученні банком після визнання його проблемним, з порушенням обмежень на залучення вкладів, встановлених відповідним рішенням Правління Національного банку України. На відміну від вказаного відступлення права вимоги за вкладом фізичної особи на користь юридичної особи має своїм наслідком втрату гарантій Фонду, оскільки система гарантування вкладів не поширюється на вклади юридичних осіб. Аналогічного висновку можна дійти і щодо наслідків відступлення прав вимоги за вкладом юридичної особи на користь фізичної особи, оскільки із залишку коштів вкладу юридичних осіб регулярний збір до Фонду не сплачується. Вважаємо, що запровадження зазначених змін не повинно призвести до збільшення витрат Фонду, оскільки виплата Фондом відшкодування коштів за вкладом буде здійснюватись лише у межах суми відшкодування, що належала вкладнику.

Отже, у цивільному законодавстві України право кредитора на відступлення вимоги до боржника іншій особі встановлено законодавцем як загальний дозвіл. Стосовно відступлення права вимоги у грошових зобов'язаннях вказане зумовлено тим, що за загальним правилом право вимоги на отримання грошей не може розгляда-

тись в якості зобов'язання, яке нерозривно пов'язане з особою кредитора, винятком із вказаного є право вимоги за «пенсійним депозитним вкладом», що розміщується на пенсійному «депозитному рахунку», який відкривається вкладнику банком відповідно до Закону України «Про недержавне пенсійне забезпечення». Поряд із цим в Україні існують окремі обмеження для відступлення прав вимоги за договорами банківського вкладу, які встановлені нормами публічного законодавства. В свою чергу, в силу правової природи паперових ордерних цінних паперів відступлення права вимоги вкладника (власника ощадного сертифіката банків) на одержання після спливу встановленого строку суми вкладу та процентів, встановлених таким сертифікатом, у банку, який його видав, може відбутись лише в силу закону, в разі переходу до іншої особи права власності на відповідний цінний папір на підставі вчиненого індо-саменту. Законодавство України передбачає можливість часткового відступлення прав вимоги за договором банківського вкладу як загальний дозвіл. Однак за договором банківського вкладу, внесення суми вкладу за яким посвідчено ощадним сертифікатом банків, часткове передання прав вимоги новому кредитору неможливе в силу того, що закон не передбачає можливості дрібнення ощадного сертифікату банків. Проблематичною є також можливість часткового відступлення права вимоги за договором банківського вкладу, укладення якого та внесення вкладу за яким посвідчено ощадною книжкою, оскільки закон та банківські правила не передбачають можливості оформлення банком кількох ощадних книжок різним особам для отримання вкладу за іменним вкладним рахунком вкладника.

1. Вашатко А.В. О сущности уступки права требования. Очерки по торговому праву / под ред. Е.А.Крашенинникова. Вып. 7. Ярославль. 2001. 103 с. 2. Пушай В. І. Проблемні аспекти здійснення заміни осіб у зобов'язаннях. *Форум права*. 2013. № 3. С. 502–506 URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2013_3_84. 3. Беляневич О. А. Про оборотоздатність права вимоги за грошовим зобов'язанням. *Приватне право і підприємництво*. 2015. Вип. 14. С. 44-50. 4. Новицкий И.Б. Основы римского гражданского права: учеб. Лекции. Москва: ЗЕРЦАЛО, 2000. 400 с. 5. Новоселова Л.А. Сделки уступки права (требования) в коммерческой практике. Факторинг. Москва: Статут, 2003. 494 с. 6. Цвайгерт К., Кетц Х. Введение в сравнительное правоведение в сфере частного права. Т. 2. / пер. с нем. Москва:

Международные отношения, 1998. 512 с. 7. Обязательственное право / Иоффе О.С. Москва: Юрид. лит., 1975. 880 с. 8. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України. У 2 т. / за ред. О.В. Дзери (кер. авт. кол.), Н.С. Кузнецової, В.В. Луця. Київ: Юрінком Інтер. 2005. Т.П. 1088 с. 9. Туктаров Ю.Е., Толстухин М.Е. Современное законодательство об уступке требования. *Закон*. 2006. № 11. С. 127-143. 10. The principles of european contract law. 2002. URL: <https://www.jus.uio.no/lm/en/html/eu.contract.principles.parts.1.to.3.2002/11.103.html>. 11. Лунц Л.А. Деньги и денежные обязательства в гражданском праве. Москва: Статут. 2004. URL: http://civil.consultant.ru/elib/books/13/page_11.html#49. 12. Ефимова Л.Г. Банковские сделки: право и практика: монография. Москва: НИМП, 2001. 654 с. 13. Див. постанови Верховного Суду України: від 22 січня 2013 р. у справі № 6-157цс13, від 18 вересня 2013 р. у справі № 6-65цс13, від 20 листопада 2013 р. у справі № 6-129цс13, від 09 квітня 2014 р. у справі № 6-12цс14. 14. Див.: Маковская А.А. Залог денег и ценных бумаг. Москва: Статут, 2000. 287 с. 15. Степаненко Е.К. Уступка прав требования в банковских обязательствах: автореф. дисс. ... канд. юрид. наук. Москва, 2003. 16. Малахов П.С. Проблемы передачи прав по договору банковского вклада. *Вестник Томского государственного университета*. 2007. № 297. С. 217-220. 17. Постанова Судової палати у цивільних справах Верховного суду України від 29 січня 2014 р. (справа № 6-149цс13). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/37148352>. 18. Постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду від 15 жовтня 2020 р. (справа № 758/14151/17). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92566559>. 19. Публічна пропозиція АТ «ПУМБ» на укладення договору комплексного банківського обслуговування фізичних осіб (нова редакція діє з «07» липня 2021 р.), затверджена рішенням Правління АТ «ПУМБ» (Протокол № 860 від «06» липня 2021 р.). URL: <https://www.pumb.ua/ru>. 20. Положення про порядок здійснення банками України вкладних (депозитних операцій), затверджене постановою Правління Національного банку України від 29.12.2003 р. № 1256/8577. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1256-03#Text>. 21. Див.: Постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду від 19 грудня 2018 р. (справа № 761/4025/17). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/78715505>. 22. Коровяк Б.Е. Правова природа виплати гарантованої суми відшкодування Фондом гарантування вкладів фізичних осіб. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2015. № 4. С. 104-115. 23. Постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 09 жовтня 2019 р. (справа № 817/9/16). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/84827953>; Постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 15 серпня 2019 року. (Справа № 826/24293/15). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/83647782>. 24. *Офіційний вісник України* від 05.07. 2016. № 50. Ст. 1790.

References:

1. Vashatko A.V. Pro sutnist' postupky prava vymohy. Narysy z torhovel'noho prava / pod red. E.A. Krashennikova. Vyp. 7. Yaroslavl'. 2001. 103s.
2. Pushay V.I. Problemi aspekty Zdiysnennya zamini osib u zobov'yazannyakh. *Forum prava*. 2013. № 3. S. 502-506 URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2013_3_84.
3. Belyanevych O. A. Pro oborotozdatnist' prava vymohy za kopiychanu zobov'yazannyam. *Pryvatne pravo y pidpryyemnytstvo*. 2015. Vyp. 14. S. 44-50.
4. Novyts'kyi I.B. Osnovy ryms'koho tsyvil'noho prava: Ycheb. Lektsiyi. Moskva: Vydavnytstvo ZERTSALO, 2000. 400 s.
5. Novos'olova L.A. Uhody postupky prava (vymohy) u komertsyinyi praktysyi. Faktorynh. Moskva: Statut, 2003. 494 s.
6. Tsvayher K., Ketts KH. Vvedennya v porivnyal'ne pravoznavstvo v sferi chesnoho prava. T. 2. Perv. z nim. Moskva: Mizhnarodni vidnosyny. 1998. 512 s.
7. Obyazatel'stvennoe pravo / Ioffe O.S. Moskva: Yuryd. lyt., 1975. 880 c.
8. Naukovo-praktychny komentar Tsyvil'noho kodeksu Ukrayiny: U 2 t. / za Red. O.V.Dzeri (ker. avt. kol.), N.S. Kuznyetsovoyi, V.V.Lutsya. Kyiv: Yurinkom Inter, 2005. T.II. 1088 c.
9. Tuktarov YU.YE., Tolstukhin M.YE. Suchasne zakonodavstvo pro ustupku vymohy. Zakon. 2006. № 11. S. 127-143.
10. The principles of european contract law. 2002. URL: <https://www.jus.uio.no/lm/en/html/eu.contract.principles.parts.1.to.3.2002/11.103.html>.
11. Lunts L.A. Hroshi ta hroshovi zobov'yazannya v tsyvil'nomu pravi. Moskva: Statut. 2004. URL: http://civil.consultant.ru/elib/books/13/page_11.html#49.
12. Efymova L.H. Bankivs'ki operatsiyi: pravo i praktyka: monohrafiya. Moskva: NIMP, 2001. 654 s.
13. Duv. napryklad: postanovy Verkhovnoho Sudu Ukrayiny: vid 22 sichnya 2013 r. u delu № 6-157tss13, vid 18 veresnya 2013 r. u delu № 6-65tss13, vid 20 lystopada 2013 r. u delu № 6-129tss13, vid 09 kvitnya 2014 r. u delu № 6-12tss14.
14. Duv.: Makov's'ka A.A. Zaloh hroshey i tsinnykh bumah. Moskva: Statut, 2000. 287s.
15. Stepanenko YE.K. Postupka prav vymohy v bankivs'kykh obzatel'stv: avtoref. dis. ... kan. yurud. nayk. Moskva, 2003. 16. Malakhov P.S. Problemy peredachi prav za dohovorum bankivs'koho vkladu. *Visnyk Toms'koho derzhavnogo universytetu*. 2007. № 297. S. 217-220.
17. Postanova Sudovoyi palatu u tsyvil'nikh spravakh dlya Verkhovnoho sudu Ukrayiny vid 29 sichnya 2014 r. (Pravoruch № 6-149tss13). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/37148352>.
18. Postanova Verkhovnoho Sudu u skladi Kolehiyi Suddiv Pershoyi SUDOVOYI palaty Kasatsiynoho Tsyvil'noho sudu vid 15 zhovtnya 2020 r. (Pravoruch № 758/14151/17). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92566559>.
19. Publichna propozyziya AT «PUMB» na Ukladennya dohovoru kompleksnoho bankivs'koho obsluhovuvannya fizychnykh osib (nova redaktsiya Diye z «07» lypnya 2021 r.), zatverdzhena rishennyam pravlenyya AT «PUMB» (Protokol №860 vid «06» lypnya 2021 r.). URL: <https://www.pumb.ua/ru>.
20. Polozhennya pro poryadok Zdiysnennya bankamy Ukrayiny vkladnykh (depozytnykh operatsiy), zatverdzhenykh postanovoyu pravlenyya natsional'noho banku Ukrayiny vid 29.12.2003 r. № 1256 / 8577. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1256-03#Text>.
21. Duv.: postanovy

Verkhovnoyi Sudu u skladi Kolehiyi Suddiv Pershoyi SUDOVOYI palaty Kasatsiynoho Tsyvil'noho sudu vid 19 hrudnya 2018 r. (Pravoruch № 761/4025/17). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/78715505>. 22. Korovyak B.E.Pravova pryroda vyplaty harantovanoyi sumy vidshkoduvannya Fondom harantuvannya vkladiv fizychnykh osib. *Naukovyy visnyk L'vivs'koho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav*. 2015. № 4. S. 104-115. 23. Postanova Verkhovnyy Sud u skladi Kolehiyi Suddiv Kasatsiynoho administratyvnoho sudu vid 09 zhovtnya 2019 r. (Pravoruch № 817 / 9/16). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/84827953>; Postanova Verkhovnoho Sudu u skladi Kolehiyi Suddiv Kasatsiynoho administratyvnoho sudu vid 15 serpnya 2019 roku. (Sprava № 826/24293/15). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/83647782>. 24. *Ofitsiyiny visnyk Ukrainy* ot 05.07.2016. № 50. St. 1790.

D'yachenko Tetyana. Assignment of the right of the vimoga to the bank deposit agreement to the civil legislation of Ukraine

In the civil legislation of Ukraine, the right of the creditor to transfer the vimoga to the owner of the individual was established by the legislator as a zalny dialed. The granting of the right to vimoga for penny goiters, it has been stated that because of the far-flung rule, the right of a vimoga to reject from a bank of pennies cannot be seen in the likeness of a goitre, as it is not necessarily a credit You can apply for a “pension deposit”, so you can be promoted to a pension “deposit rakhunka”, which is recognized by the bank’s depositor in compliance with the norms of the Law of Ukraine “On non-permanent pension security”. The order from the cim, in Ukraine, to determine the environment for the assignment of the rights of the vimoga for the bank deposit agreements, as established by the norms of the public legislation. In its turn, by virtue of the legal nature of th e paperwork order of the central paper, the granting of the rights of the vimoga contributor (the master of the merciful certificate) to obtain the written line, sum the contribution that percentage, established by such a certificate, in the form of a bank, whatever the law at the time of the transition to the third individual of the right of power to the final price of papier on the submission of the endorsement. Legislation of Ukraine to transfer the possibility of a partial assignment of the rights of a vimoga under an agreement of a bank deposit as a call. However, according to the bank deposit agreement, the sum made to the deposit for the one dedicated to the merciful certificate, the transfer of the rights of the vimoga to the new creditor is not possible due to the fact that the law does not transfer the possibility of crushing the merciful certificate to the paper order. Problematic e so is the possibility of a partial assignment of the right to a bank deposit under an agreement for a bank deposit, placing a deposit on a deposit for a merciful book, some law and bank rules do not transfer the possibility of a book issued by the bank to a particular bank.

Key words: bank deposit, bank deposit agreement, bank, depositor, interest, money, monetary obligation, interest, securities.